

NÉGY ÉVEM VÁROSA: SZEGED

Szelíd lelke az ingó ércnek,
a tornyokból ömlik, özönlík,
mint széles szomorú karének,
mint egybehangzó sok sírás.

Négy szörnyű évem városa Te!
Szeged, erről rádismerek.
Szorongó arcod köd lepi be
s a ködben leng harangszíved.

Lapályon álmadozó város!
Uccáidon mennyi különj jár!
s még több, kinek a lelke álmos,
ki fáradt és úgy pihenne már!

Uccáidon sok, sok a rongyos
és sok, ki „tüdőből“ köhög
s kötőféken vezetett lompos
tehén és — kocsi, mely zörög.

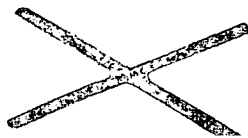
Asszonyaid a szerelemben
okosok mind és ostobák;
bár azt hiszem, e tekintetben
csak egy falu a nagy világ.

És mégis őket köszönöm most
Néked leginkább, eme ködös
estén, mikor emlékszem számos
szavukra s köztük erre: „édös!“

S bodor Tiszádat hogy köszönjem!
Mentén a messzi messzeséget
sóváron, de oly sokszor lestem
s az eget, rajt-rajt ha alkony ébredt.

De nem felejttem a négy évet:
az itt töltöttet, bajjal terhest.
Mikor szemem semmibe révedt,
közönyödben még valamelyest

sem enyhítetted fájó gondom,
de elnéztél fölöttem némán
és eltúrted, hogy a sors-orsón
felgönyölődjem korcsul, bénán...

Ám vége már, hagyjuk a multat!
A négy év letelt, már megyek.
Az idő rostájába hullat
s én elviszem emlékedet.

Hanem Te, tudom, tovább nézed
magad lomhán, eged tündöklő
tükrében s gyorsan elfelejted,
hogyan is dudolt a szegény költő

ezerkilencszázharmincötnek
egyik szigorú téli estjén:
fejére húzva dunnát-paplant
ágyában Rólad emlékezvén.
(Szeged). Perkátai László.

ÚT A TÓ MELLETT

A földeken kinn, szundikál a tó
tükrén a fény csak tűnődő sugár,
a szélein nem lázad az ár;
út indul mentén, messze elfutó.

Versenyt sietnek gyors fák is az úttal,
ruhájukon tört napfény fúr lyukat,
futtukban szórják fáradt lombjukat
s barátkoznak egy mélybánatú kúttal.

Hogy futnék én is az úttal versenyt
a nap felé, hol pihen már a mélység
és ősi harcát nem víjja a Fent s Lent,

hol nincsen gond és nincs fárasztó kétség.
A tóra alkony lép, az ősz megrezzen,
a fák közt szél botorkál öregesen.
(Szeged).

Perkátai László.